

TERRITORIOS

Shirin Neshat y LAS MUJERES DE ALLAH

Octavio Zaya

Aunque Shirin Neshat se trasladó a California a los 16 años para continuar sus estudios, los temas y las preocupaciones de su arte los descubrió a su regreso a Irán en 1990, dieciséis años después de su partida. Desde ese viaje, y a través de sus frecuentes visitas a Irán, que han vuelto a confrontarla con la riqueza de la cultura islámica y con una nueva sociedad, Shirin ha tratado de explorar la situación paradójica en la que viven hoy las mujeres de su país, empujada por una búsqueda de la identidad iraní.

Residente ahora en Nueva York y casada con Kyong Park, un intelectual coreano, director y fundador del Storefront for Art and Architect de Nueva York, Shirin Neshat se siente rodeada por “un mundo de consumo e individualismo donde las pautas y normas colectivas de la religión apenas tienen espacio”, un mundo lleno de concepciones erróneas y prejuicios sobre el mundo islámico. A la vez, Shirin se dirige hacia su gente, “una comunidad que se esfuerza en preservar sus principios morales y espirituales, resistiendo a la intervención y a los valores foráneos”.

“Me conmovió el grado de devoción de la mujer islámica hacia

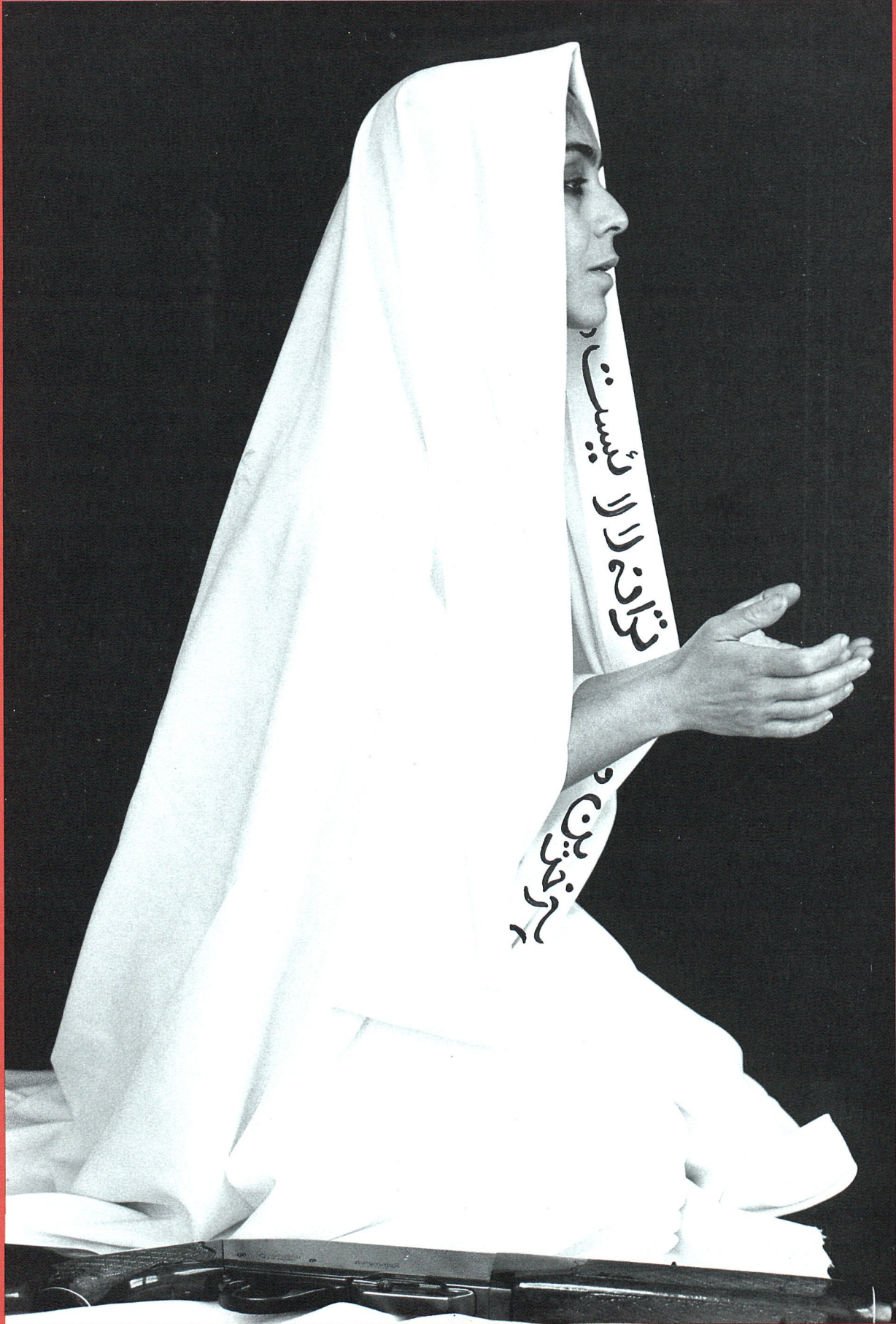
sus creencias religiosas, que la llevan a sacrificar su vida y la vida de sus hombres (marido, hijos), su feminidad y su domesticidad”, nos dice Shirin. “Aquí cambia de papeles en una sociedad donde normalmente se la considera ‘pasiva’ y se transforma en ‘activa’ en el servicio militar”.

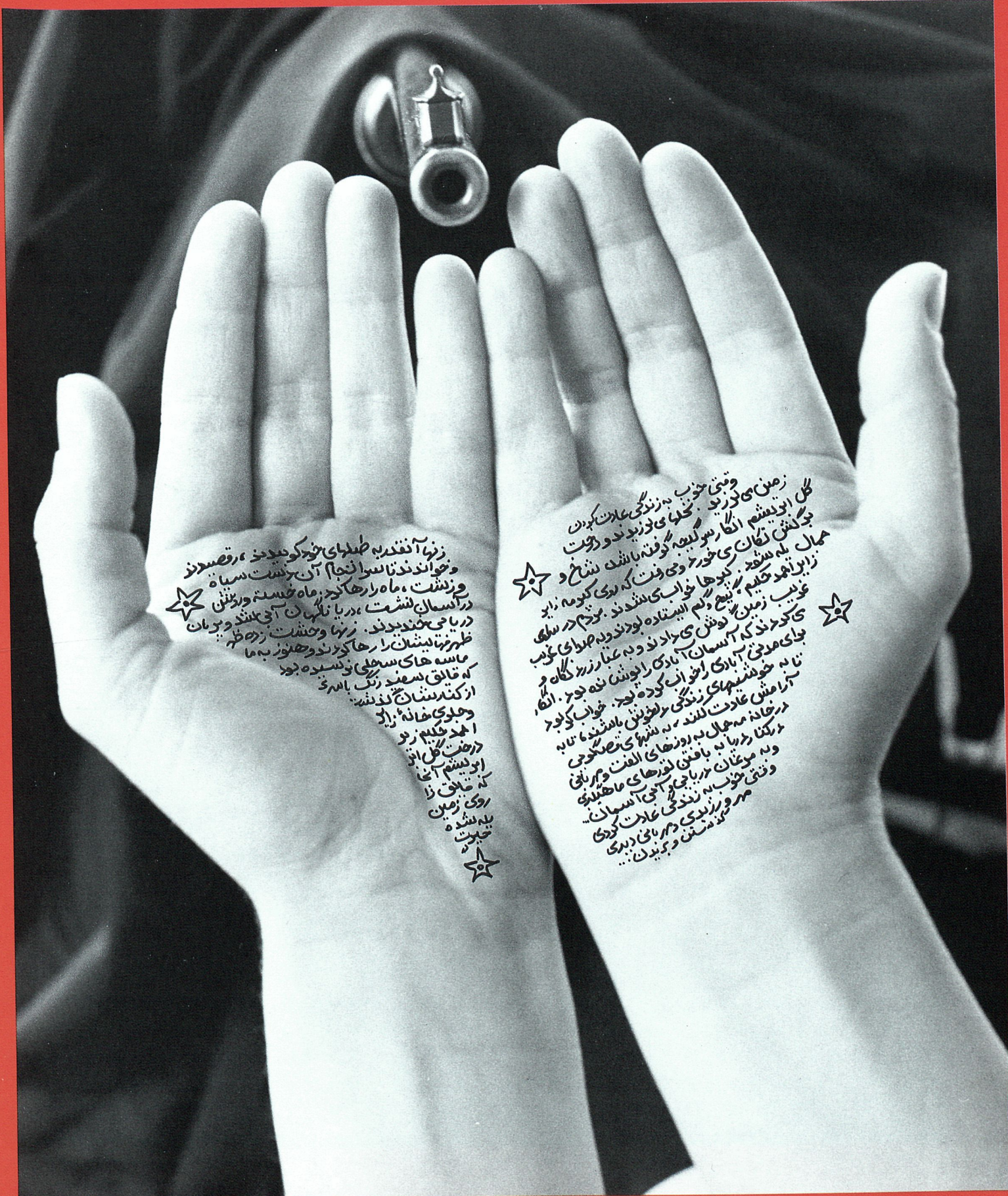
La obra que Shirin nos presenta en este “Proyecto para Atlántica” se refiere específicamente a la participación de las mujeres islámicas en el servicio militar y al descubrimiento de nuevas capas más allá de la “fachada” (velo, fusil), considerando directamente la paradoja que sugiere el hecho de que “una nación que con frecuencia contempla a las mujeres como inferiores a los hombres, acepta y regula la igualdad de ambos en la guerra”; representaciones de mujeres que viven bajo las leyes del harén y no obstante están dispuestas a ir a la guerra con un rifle cargado sobre sus chadores negros. “La paradoja psicológica –nos dice Shirin– se enfatiza con las tradiciones que se producen entre las paradojas, los símbolos y los objetos físicos. La colocación de un fusil junto a la piel suave de la mujer. Aquí la selección de poemas de las poetisas islámicas es fundamental. De modo que la unión del texto y la imagen

[continúa en página 34]

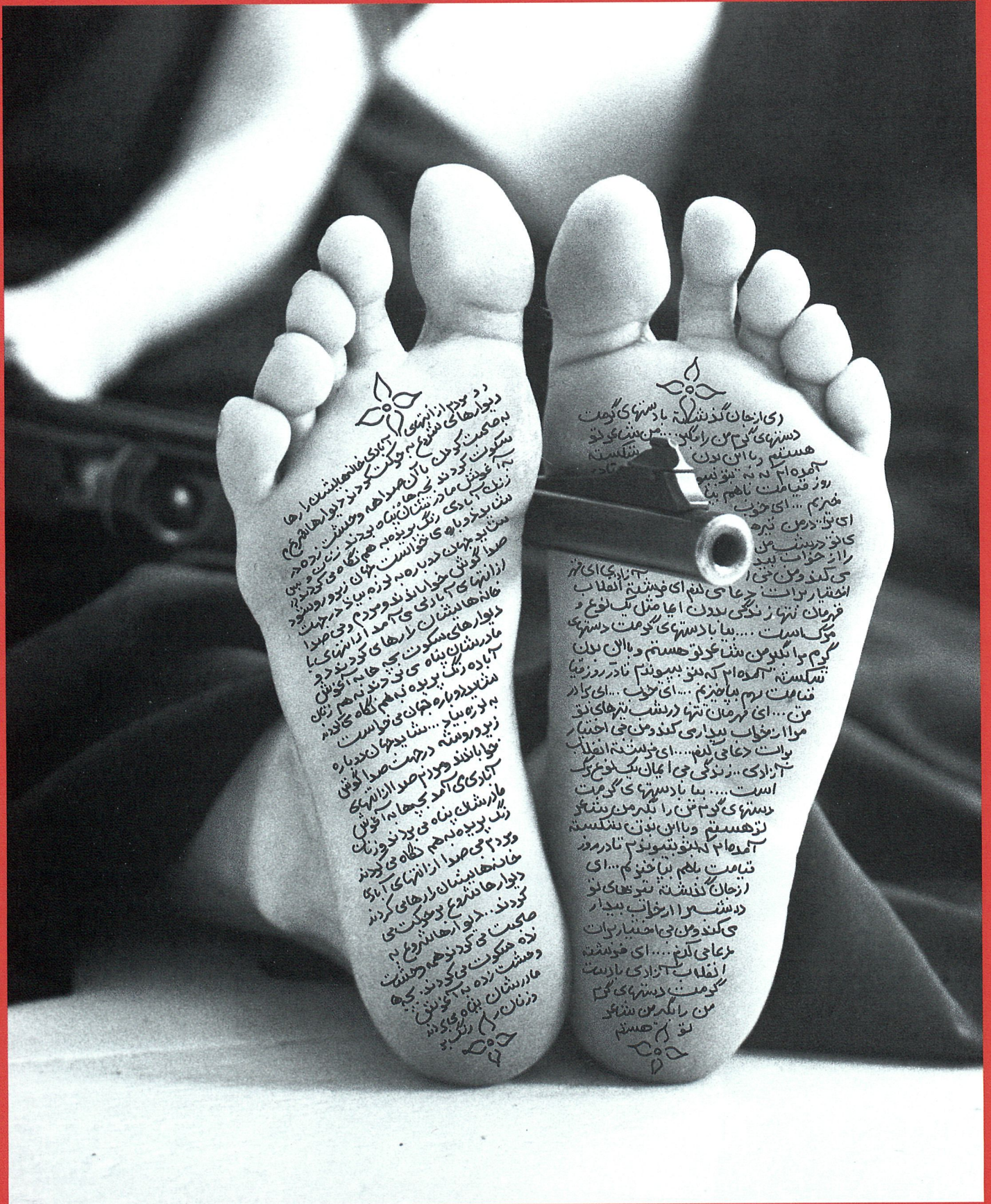

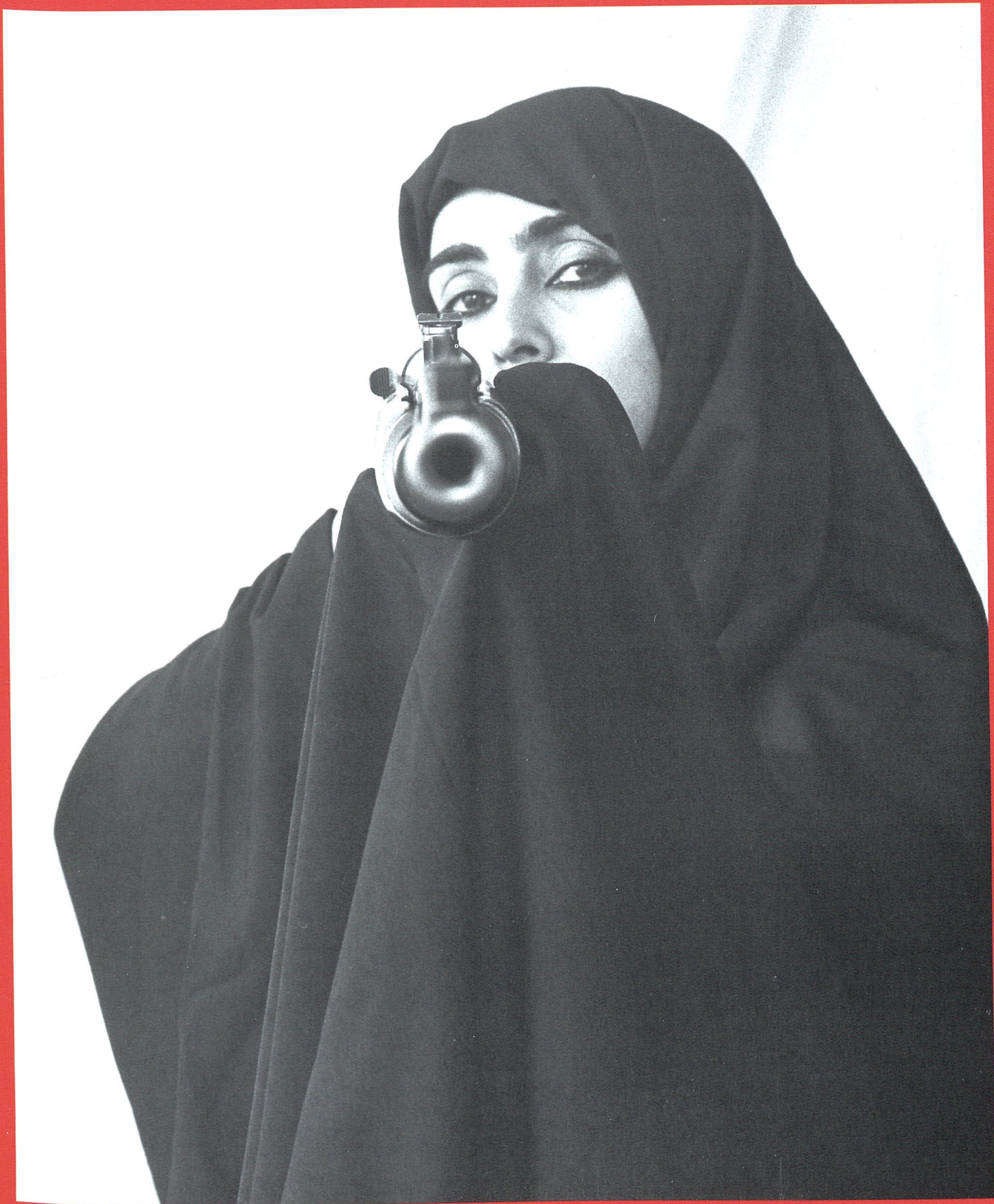
زنها آنقدر به طبلهای خود کوبیدند، و قصبه‌ها
 و خوانندگانشان آنقدر شستند، سیاه
 و زشت، ماه رازها کرد، ماه خسته و زشت
 در آسمان نشست، دریا نگران آبی نشد و پیران
 دریا می‌خندیدند. زنها و زشت زدند
 ظهر زشتان را رها کردند و جانور به ما
 ماسه های سخی نوشیدند چون
 که قالیق سفید رنگ با سر
 از کندنشان لذت
 و جوی خانه را
 الحمد کلیم زد
 درخت گل آن
 ایوبیتم آن
 که خالق را
 روی زمین
 به شده
 خجرت
 ☆

وقتی خوب به زندگی عادت کردن
 گل ایوبیتم انگار سولیبه گرفته باشند و در وقت
 بگوشن زنگای خور و وی وقت که روی کیومه زایو
 جمال به شوقه کیوها خوابی نشدند. بزم در سلی
 زایو ایوبیتم به بیخ و کم ایستاده بودند و در برای خوب
 عیب زمین نوش می‌دادند و به عیار زنگان در
 ای کوزند که آسمان آبادی را پوشش نه جو. آنها
 جای مدتی آبادی را خواب کرده بود. خواب کیو
 تا به خوشیهای زندگی بر زمین پاشیدند تا به
 در خانه مدجال به روزهای الف و م و گوی
 در کنار دریا به بافتن نوزهای مهربانی
 و به مویغان بر ریای آبی ماهیله
 وقتی خوب به زندگی عادت کردی
 مهر و بر زندگی مهر بانی زدی
 هر که منت و بیدن...

دیوانه‌های گدازنده باد استهزی گوشت
 به صفت کوفتن با آن همداغه وحشت زده در
 بسکوت کردن با آن همداغه وحشت زده در
 به آغوش کردنش مادرشکانه هم نگاه و کوفتن
 زنده آگاهی رنگ بریده هم نگاه و کوفتن
 نفس بیداریه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 صفا بیداریه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 از آنهایی که با آن همداغه وحشت زده در
 خانه‌هایشان بسکوت برده ی کوفتن
 دیوارهایشان بسکوت برده ی کوفتن
 مادرشکانه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 آواره رنگ بریده هم نگاه و کوفتن
 مندیله‌ها برده هم نگاه و کوفتن
 به نوره بیاد... شاید چنان کوفتن
 زبور و نوشته در جهت صدای کوفتن
 خواباننده و مردم صدای کوفتن
 آگاهی ای آمد چنان کوفتن
 مادرشکانه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 رنگ بریده هم نگاه و کوفتن
 و مردم می صدای کوفتن هم نگاه و کوفتن
 خانه‌هایشان بسکوت برده ی کوفتن
 دیوارهایشان بسکوت برده ی کوفتن
 کوفتن... دیوارهایشان بسکوت برده ی کوفتن
 صفت می کوفتن هم نگاه و کوفتن
 زده همکوت می کوفتن هم نگاه و کوفتن
 وحشت زده ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 مادرشکانه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 در زمان رنگ بریده هم نگاه و کوفتن

دیوانه‌های گدازنده باد استهزی گوشت
 به صفت کوفتن با آن همداغه وحشت زده در
 بسکوت کردن با آن همداغه وحشت زده در
 به آغوش کردنش مادرشکانه هم نگاه و کوفتن
 زنده آگاهی رنگ بریده هم نگاه و کوفتن
 نفس بیداریه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 صفا بیداریه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 از آنهایی که با آن همداغه وحشت زده در
 خانه‌هایشان بسکوت برده ی کوفتن
 دیوارهایشان بسکوت برده ی کوفتن
 مادرشکانه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 آواره رنگ بریده هم نگاه و کوفتن
 مندیله‌ها برده هم نگاه و کوفتن
 به نوره بیاد... شاید چنان کوفتن
 زبور و نوشته در جهت صدای کوفتن
 خواباننده و مردم صدای کوفتن
 آگاهی ای آمد چنان کوفتن
 مادرشکانه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 رنگ بریده هم نگاه و کوفتن
 و مردم می صدای کوفتن هم نگاه و کوفتن
 خانه‌هایشان بسکوت برده ی کوفتن
 دیوارهایشان بسکوت برده ی کوفتن
 کوفتن... دیوارهایشان بسکوت برده ی کوفتن
 صفت می کوفتن هم نگاه و کوفتن
 زده همکوت می کوفتن هم نگاه و کوفتن
 وحشت زده ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 مادرشکانه ی کوفتن هم نگاه و کوفتن
 در زمان رنگ بریده هم نگاه و کوفتن

puede comunicar –espero– un mensaje de que aquí existen y están en juego capas y capas de información-realidades”.

“Del mismo modo que desprecio cualquier actividad terrorista” –nos explica Shirin refiriéndose a las tergiversaciones que existen en Occidente sobre la cultura islámica–, “encuentro que la simple reducción de esta gente a terroristas/bárbaros /criminales en Occidente y la falta de cualquier tipo de esfuerzo por entender las raíces de su lucha prolonga aún más las actividades violentas en el mundo”. Shirin también es consciente de que “como artista tiendo a romantizarlo todo, tal vez demasiado. Pero esto es lo que hago; así es como lo veo”.

Las fotografías de Shirin Neshat fueron recientemente incluidas en “Más allá de las fronteras: El arte de los emigrantes recientes”, una exposición organizada por el Bronx Museum de Nueva York, y en la actualidad se exponen como parte de “El laberinto del exilio “ (cuatro artistas iraníes) en el UCLA Fowler Museum de Historia Cultural en Los Ángeles.

SHIRIN NESHAT AND “WOMEN OF ALLAH” Octavio Zaya

Shirin Neshat, who was sent to California to study when she was 16 years old, discovered the themes and issues of her art upon returning to Iran in 1990, 16 years after she left. Since that trip, and throughout her frequent visit, which confronted her again with the rich sources of the Islamic culture and a new society, Shirin has been trying to explore the paradoxical situation in which the women of her country are living today, driven by a search for an Iranian identity.

Living in New York and married to Kyong Park, a Korean and the director and founder of the Storefront for Art and

Architecture of New York, Shirin Neshat feels surrounded by a “world of consumption and individualism, where religious collective standards have very little place,” full of misconceptions and prejudices about the Islamic World. At the same time, she is facing her own people, “a community who is striving to preserve its moral and spiritual principles, resisting foreign interventions and values.”

“I was very much moved by the degree of a woman’s devotion to a religious belief, that leads her to sacrifice her life –her men’s (husband, children) lives, womanhood, domesticity,” Shirin tells us. “Here she is shifting roles in a society where she is normally considered the ‘passive’, and becomes ‘active’ in the line of duty.”

The work presented in this “Project for Atlántica” is specifically about participation of Islamic women in the military and about the uncovering of new layers beyond the “façade” (veil, gun), dealing directly with the paradox suggested by the fact that “a nation which usually considers women inferior to men accepts and rules women equal to men at war; “representations of women who live under the laws of the harem, yet are willing to go to war with a rifle slung across their black chadors. “The psychological paradox –Shirin tells us– is emphasized with the pulls between the physical paradoxes-symbols-objects. The placement of a gun next to women’s soft flesh. Here the choice of poetry by Islamic women poets becomes critical. So the text and image together hopefully communicate a message that there are layers and layers of information-realities at work here.”

“As much as I despise any terrorist activity,” Shirin elaborates referring to the misconceptions about Islamic culture, “I find that the simple reduction of these people to terrorist/ barbarians/criminals by the West and the lack of any effort to understand the roots of their struggle only prolongs further violent activities in the world.” Shirin is also aware “that as an artist I tend to romanticize everything perhaps too much. But that’s what I do, this is how I see it”.

Shirin’s photographs have been recently included in “Beyond the Borders: Art by Recent Immigrants”, an exhibition organized by the Bronx Museum of the Arts in New York and it is now being shown as part of “Labyrinth of Exile” (four Iranian artists) at the UCLA Fowler Museum of Cultural History in Los Angeles.